

V daném případě byly — jak zjištěno a stranou samou udáno — zcizené pozemky zastavěny dle zák. o stav. ruchu již před uzavřením zcizovací smlouvy. Byly tedy rozhodné faktické momenty, nárok strany dle § 1 č. 4 zakládající již dne 28. prosince 1921, v kterýž den byly dotčené stavby dokončeny — dány a st-li také již před zahájením řízení vyměřovacího plně uznány.

Bylo proto nárok v § 1 č. 4 l. c. jím uplatněný posuzovati dle § 16, odst. 2.

Pokud jde o výtku ad 2), nelze souhlasiti s vývodem stížnosti, které mají za to, že jen použití běžných formulářů činí přiznání § 16 zák. přiznáním v technickém slova smyslu, k jehož nepodání zákon pojí sankci prekluse. Formuláře zavedeny jsou jen z důvodu usnadnění práce, tedy z důvodu procesní ekonomie a ve prospěch úřadu, nikoliv v zájmu stran. Spokojí-li se úřad s přihláškou resp. přiznáním v jiné formě podaným, nemůže z toho strana odvozovati pro sebe nižších práv.

Podání strany z 24. března 1923, ve kterém vyznačen zcizovací akt s připojením opisu smlouvy kupní, výtčena velikost prodané plochy, udána rozhodná hodnota nabývací v souhlase s oceněním samého úřadu a ztlumočena žádost, by dávka z přírůstku hodnoty byla vyměřena ve výši normální, jest tedy pokládati za pravé přiznání, jak o něm § 16 jedná. Musila proto strana již v tomto přiznání uplatňovati výhody v § 16, odst. 2 vzpomenuté tedy i tvrzenou výhodu § 1 č. 4. Neučinila-li tak, nemohla zmeškání toto dohoniti v řízení instance druhé, která proto právem nárok dle § 1 č. 4. l. c. až v odvolání vznesený jako opožděný odmítla, aniž by se jím v ohledu věcném zabývala nebo skutkové jeho předpoklady zjišťovala.

Jeví se proto stížnost bezdůvodnou.

Č. 4275.

Mimořádná opatření: * Předpis § 14 č. 3 cís. nař. z 24. března 1917 č. 131 ř. z. o vyznačování cen na předmětech potřeby ve výkladech platil pro všechny předměty potřeby ve smyslu § 1 tohoto nař. bez rozdílu jejich ceny a jakosti.

(Nález ze dne 30. prosince 1924 č. 978).

V ě c: Františka K. v Praze proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu pro nevyznačení cen zboží.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem ze 7. ledna 1920 uznal magistrát hl. m. Prahy Františku K., oprávněnou k živnosti šití dámských a dětských obleků, vinnou přestupkem § 14 cís. nař. z 24. března 1917 č. 131 ř. z., spáchaným tím, že neměla dne 12. srpna a 6. listopadu 1919 na zboží za výkladní skříní vyloženém ceny vyznačeny, a odsoudil ji proto dle téhož nař. k pokutě 50 K, po případě k vězení 5 dnů. Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání z tohoto nálezu, poněvadž skutková povaha přestupku zjištěna jest vlastním doznáním a seznáním strážce; zároveň bylo

zamítnuto odvolání st-ličino proti výměru magistrátu z 12. března 1921, kterým nebylo vyhověno žádosti její za sprostění od povinnosti k vyznačování cen na zboží ve výkladu.

O stížnosti proti rozhodnutí tomu podané uvážil nss toto:

Dle předpisu § 14 č. 3 cís. nař. z 24. března 1917 č. 131 ř. z. o zásobování obyvatelstva předměty potřeby, které bylo v rozhodné době v platnosti, jest na předmětech potřeby vyložených ve výkladech v každém případě zřejmě vyznačiti ceny.

Stížnost brojí proti nař. rozhodnutí z důvodu, že st-čka do výkladu svého obchodu s dětskou konfekcí dává hlavně jemné šatečky zdobené ručním vyšíváním, jemné kloboučky a čepečky, že věci tyto jsou určeny pro stále její zákaznictvo, patřící k zámožnějším třídám, a neslouží k získávání kupujících z ulice, ale spíše jako ukázky rázovitých prací v tomto oboru, že jsou to tedy předměty čistě luxusní, nespádající pod pojem předmětů potřeby ve smyslu §1 zák. ze 17. října 1919 č. 568 Sb. a že náhled tento doznal též výrazu v oběžníku min. obch., uveřejněném Svazem čsl. textilního obchodnictva v Národních Listech z 18. února 1921. Výklad správních úřadů, že zákon nečiní žádné výjimky ani nerozlišuje předmětů potřeby dle jejich jakosti, jest prý nesprávný, neboť povinnost vyznačování ceny zboží ve výkladech obchodů neplatila prý nikdy pro zboží ryze přepychové.

Vývodům těmto přisvědčiti nelze. Dle cís. nař. č. 131 ř. z. z r. 1917 rozuměti jest předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení životních potřeb lidských.

Zboží, o které tu jde, totiž dětským šatečkám, kloboučkům a čepečkům, nelze však upírati vlastnost předmětů potřeby z toho důvodu, že jest to zboží jemnější a proto dražší, neboť rozhodné jest jen, že jsou to předměty, které dle svého určení slouží k ukojení potřeb lidských, neboť uvedené předpisy nečiní žádného rozdílu co do jakosti. Uvážiti jest při tom, že opomenutí vyznačení cen dopustila se st-čka v prvním roce poválečném, kdy se právě všeobecně ukázala nutnost, čeliti nepřiměřeným cenám zboží všeho druhu, které slouží k ukojení potřeb lidských.

Stížností tvrzená okolnost, že dle zprávy denního tisku min. obch. oznámilo svazu čsl. textilního obchodnictva, že předměty čistě luxusní netřeba označování cenou, jest pro posouzení věci bezvýznamná, neboť názor úřadu o smyslu a dosahu všeobecné právní normy není výlučně směrodatný pro výklad normy té. Žal. úřad přezkoumává nález první stolice posuzoval právem věc dle poměrů a okolností daných v době, kdy trestné opomenutí se stalo, tedy i se zřetelem na účel, jež sledovaly předpisy cit. nař. vzhledem ke všeob. hospodářským poměrům tehdy panovavším. — —

Č. 4276.

Policejní řízení trestní. — Řízení před nss-em (Slovensko): Ani na Slovensku není úřad třetí stolice v polic. řízení trestním povinen připojovati k svému rozhodnutí poučení o přípustnosti stížnosti na nss.

(Nález ze dne 30. prosince 1924 č. 9446.)